

Случвало се е и кръвожадната мечка — кръвницата да се храни съ елени.

Обаче еленътъ има развитъ *слухъ* и *обоняние*. Той отъ стотина крачки надалечъ усѣща своя врагъ и почва да бѣга като вѣтръ.

Благородниятъ еленъ се храни съ младокитѣ, шумицата и съ кората на дърветата, затова нанася поврѣди на горитѣ. Месото му се яде, а и кожата му влиза въ работа. Ето защо ловцитѣ го изтрѣбватъ. Уловенъ живъ, опитомяватъ го и го държатъ за красотата му въ богатитѣ дворове, обществени и частни градини.

Баба и внуче.

— Моля, кажи ми, бабо, защо тужишъ. Защо тѣй често въздишашъ? Защо нощъ не можешъ да заспишъ, а отъ нѣколко дни все мълчишъ?

— Ехъ, дѣте! Знаешъ ли дѣ кокиченцата цвѣтятъ? Искашъ ли да идемъ за цвѣтя?

Отишли. Набрали хубави цвѣтя и си увили красивъ букетъ. Бабата сграбила китката и я обляла съ сълзи.

— Да не си болна, бабо, я пита дѣтето. А бабичката прѣзъ сълзи отговаря:

— Здрава съмъ азъ, миличко. Но сърдцето ми е нажалено. Прѣди петъ години, пакъ по това врѣме, съ цвѣтя студень гробъ кичихме... Про-